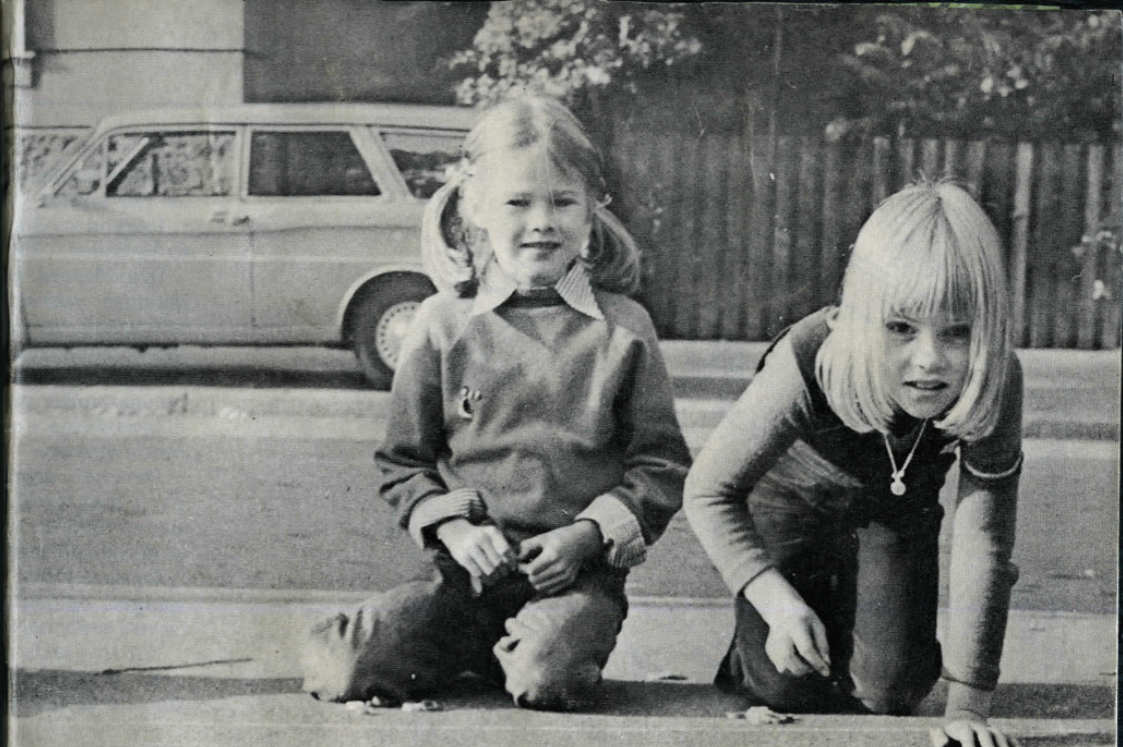

SE DIG IKKE TILBAGE

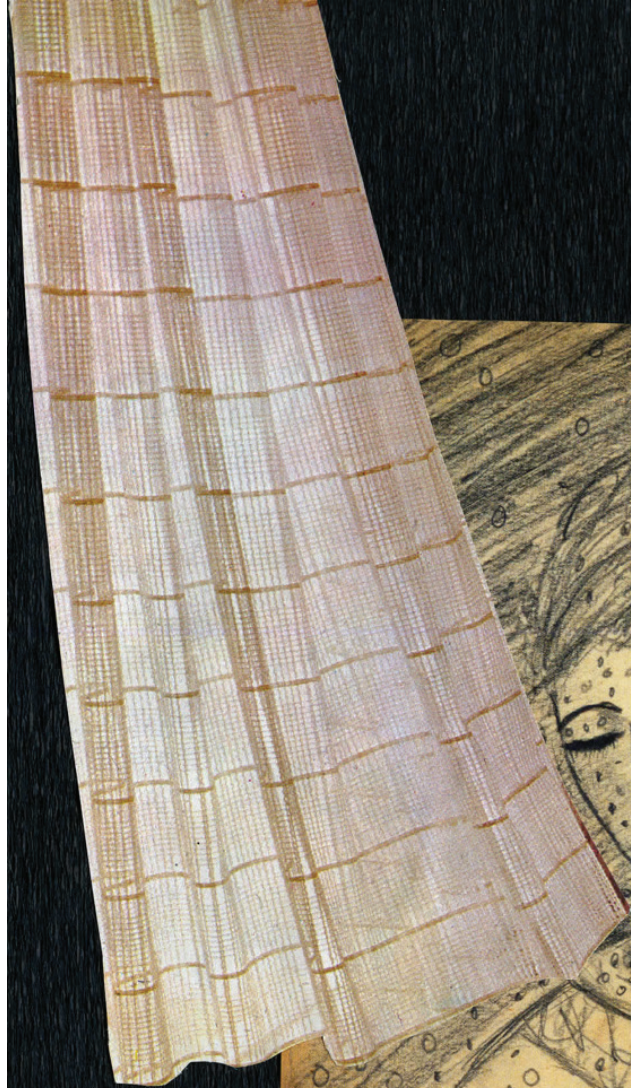
ESTHER GANDRUP 2018

SEIN

Foran oss ligger en ensom sti,
bare betrædt af dem,
som ikke så sig tilbage,
fordi de måtte frem,
frem mot en verden, som bare
udædelig streben kan skabe.
De gav oss troen på oss selv,
som vi var nær ved at tape.

– Det måtte ende med, at jeg forlod ham – han måtte have
sin frihed for at lære sig selv at kende og måske blive lykkelig
ved det, eller i hvert fald ikke ulykkelig – og jeg –

Jeg spurgte forsigtigt: „Hvad er De ked af?“

„Ensformigheden!“ Han strakte sig og gjorde mine til at gabe.

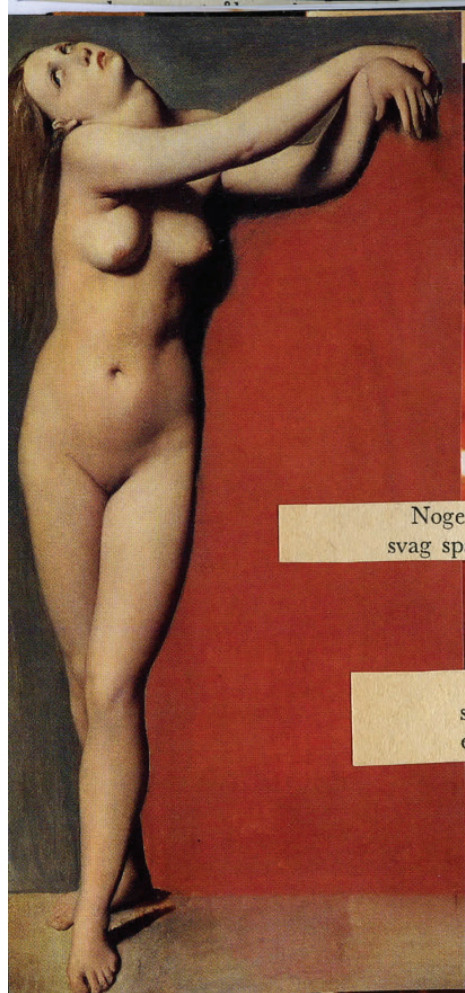
„Dette forbandede livs forbandede ensformighed!“

LYS OP i

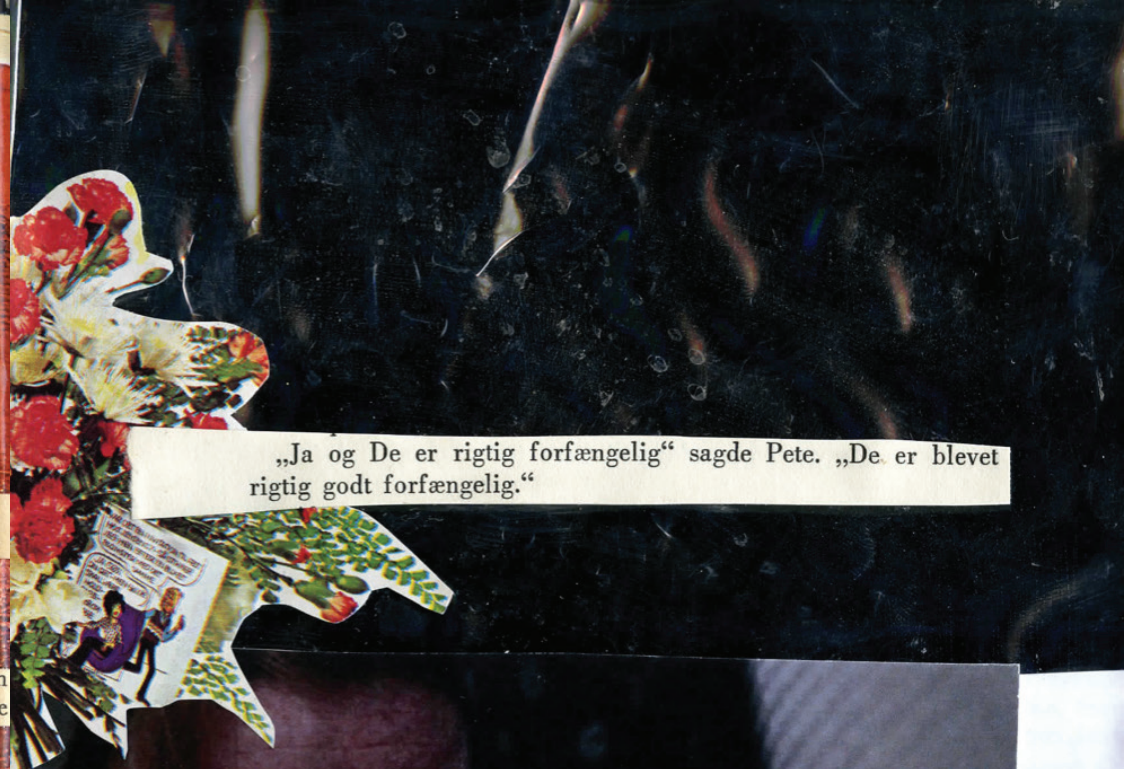
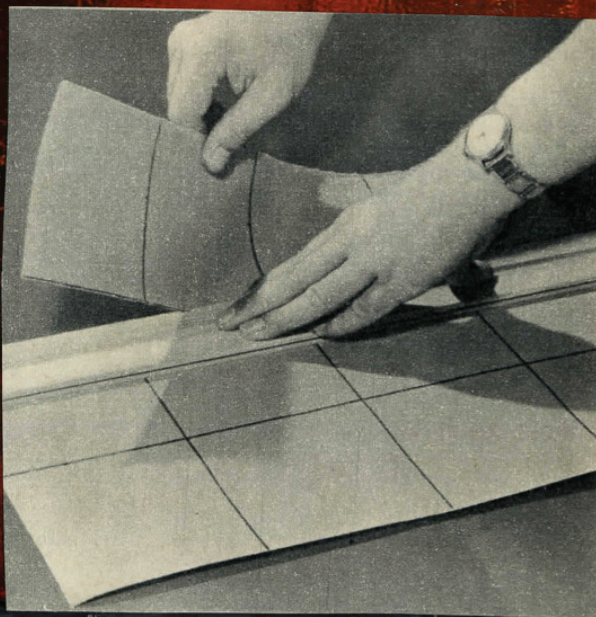

Vi faldt ikke, men vi stod heller ikke. Hver bevægelse ind i dig var en evighed, en evighed vi troede på, også efter at bevægelsen var hørt op og den bløde og strammende omslutning var fuldkommen. Og når jeg forlod dig, var det stadig umuligt at tro, at evigheden var forbi, selv om noget døde inde i os, og vi var ude i en ond, skarp tomhed, som vi frygtede, frygtede i et sekunds lange kulde – du ville dø, hvis jeg ikke kom tilbage – indtil evigheden igen piblede frem og forvandlede den korte død til et nyt liv, der ufatteligt hurtigt sprang ud af sin lille, spidse begyndelse og blev til en mægtig, stadig voksende styrke ind mod kærlighedens puppe i dit skød, til det glatte, voldsomme liv sprængte puppen og rejste sig grænseløst inde i alt, hvad der var dig og efterlod intet andet end liv.

Noget ved det, du sagde, gjorde dig alvorlig. Der kom en svag spænding i din krop, og lidt efter sagde du:

– En kvinde kan kun elske een gang, det kan ikke nytte, man siger noget andet, det er sådan – kun een gang – – og denne ene gang har du fået.

„Ja og De er rigtig forfængelig“ sagde Pete. „De er blevet rigtig godt forfængelig.“

„Hvad anser De mig for?“ spurgte jeg spøgende. „Femte hjul til en vogn?“

Læg ikke mærke til at denne gang er flugten pinlig for mig tænkte jeg og skyndte mig ud. Nu havde jeg lært hvordan en kvinde faar lyst til at give sig hen uden forelskelse. Recepten var: En del absinth og ni dele ensomhed.

Det var en berusende sætning. Som om hun pludselig selv stod det, så hun med eet alvorligt på mig, holdt de grå-
 øjne, som var mørkere nu, længe inde i mine og drejede
 sit ansigt bort fra mig. Bagefter var hun ikke helt så blød i
 hænder. Hun svarede ikke på det, jeg spurgte hende om
 det føltes, som om hun ikke blot tav, men også med sin
 shed tog de ord, hun havde sagt, tilbage. I det øjeblik gik
 op for mig, at hun var ældre end jeg, meget ældre. Og
 ske gik det også op for mig allerede da, at der var noget,
 skræmte hende, noget, hun var bange for.

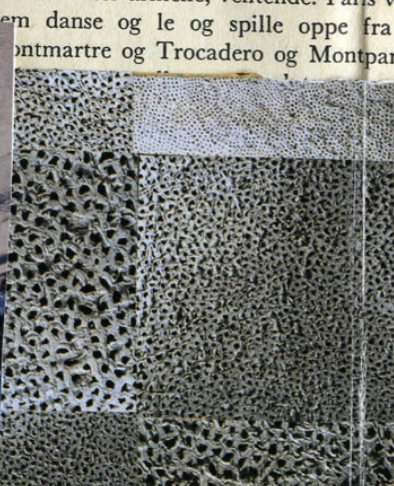
Vi dansede langsommere, slog over i en anden takt, en mere
 stadig. Gled hun bort fra mig? Var jeg blevet for lykkelig,
hurtigt? Havde jeg drømt en fortid og en fremtid op om-
 g denne dag, dette møde? Drømt en nat på og senere en
 og derefter nætter, mange nætter, således at den 14. juli
 et lille punkt på en lang linje, hvis begyndelse jeg ikke
 dte, og hvis slutning skulle blive til en horisont, en lang
 lighed igennem --
Når man er nitten år?
 Jeg åbnede armen lidt omkring hende og så ned på hendes
 igt. Det var meget roligt, ikke åbent, ikke lukket, hvilende,
 langt borte, heller ikke her, nær mig, på boulevarden. Det
 blegt, det lyste -- jeg elskede dig,
 Men jeg vidste ingenting om dig. Du fortalte ikke noget.
 Jeg glemte, at det var bastilledagen, den gled bort fra os og
 rundt omkring os og iagttog os, som var vi to i en manege
 alle de andre tilskuere, nej, som om vi to dansede inde i et
 hus, og imod glasvæggene trykkede sig tusinde ansigter,
 ge, runde lys, som var rettede imod os. Hvis jeg snublede,
 s jeg kom til at sparke, kunne jeg knuse glasset, og det ville
 sse ned over os som fine splinter, en sprængt stemning, og
 efter: natten, mørket, farvel.
 Så trykkede jeg dig hurtigt ind til mig, og du svarede ved at
 et fast tag i min arm og snurre mig rundt, så vi kom ind
 en gamle takt, så op og med lysende øjne og sagde:
 Vi danser godt sammen, det vidste jeg!

Et blik der var ja og nej, køligt og va-
 raskelse. Et smil. Et nik. En kort rød-
 Det var, som om vi havde aftalt a-
 Og jeg glemte, at jeg havde ledt efter
 Skæret fra faklerne, der brændte o-
 mørke hår til at lyse med en rød glan-
 men jeg hørte det kun som en stilhe
 Da menneskemængden i det samme
 op mod Trocadero-pladsen, greb jeg o-
 ikke skulle blive væk fra hinanden, o-
 Jeg så på hende, men hun stirrede
 ikke til kende, at hun vidste, jeg iag-
 ikke undgå at mærke det. Jeg så og
 hvordan få nok af den?

De grågrønne øjne var mørke nu. I-
 dig lidt af hendes smil. Som en lille d-
 Langsomt blev vi trukket op mod
 folkedansene begyndte. Auvergnaterne
 verne i de spraglede dragter blev til f-
 ten. Så fulgte corsicanerne og basket-
 længe, før man mærkede de vilde spr-
 en hurtig kilden.

Jeg sagde til hende, at folkene fra
 nok havde lært deres trin af gemserne
 danserne fra de store skove syd for Bo-
 sig og lod armene hænge slapt ned, l-
 det?

Hun så på mig, for første gang me-
 pludselig forundret, som om hun tæn-
 og alligevel ikke en fremmed, hvad vil-
 -- Ja, det er smukt, sagde hun.
 Bagefter gik vi langs Seine, og da v-
 Dame, blev projektørerne tændt mod
 kafeen på hjørnet af Quai Saint Mich-
 og så op på kirken. Luften stod stille o-
 sende pletter, som var vi omgivet af
 vietter under armene, ventende. Paris v-
 dem danse og le og spille oppe fra
 ontmartre og Trocadero og Montpar-

Vi søgte mod en port. Den var åben. Tungt åndende stod vi bag den og lyttede efter det lille klik, da den faldt i.

Dine hænder søgte ned over mit ansigt, og fingerspidserne løb næsten uden at røre hen over min mund og min næse og mine øjne.

Du lagde en arm under mit hoved for at løfte det, så du kunne se på mig, og jeg mærkede dit blik som en øm berøring.

fødsel, det første skrig, det første ånde
- Elskede - - -

me, der hurtigt forsvandt.
armt.
at mødes her, netop her.
er hende.
over trapperne, fik hendes
is. Man råbte omkring os,
ed.
e begyndte at bevæge sig
om hendes arm, for at vi
og hun lod mig gøre det.
op mod pladsen og gav
gttog hende. Hun kunne
så på hendes skønhed -

I de bløde læber sad sta-
dirrende erindring.

Trocadero-pladsen, hvor
e snurrede rundt, så far-
frit svævende ringe i luf-
terne, og det varede ikke
ring i sine egne ben som

a Luchton i Pyrenæerne
e. Og syntes hun ikke, at
ordeaux bøjede og strakte
ligesom skovhuggere gør

ed et undersøgende blik,
kte: han er en fremmed
han?

vi nåede frem til Notre
tårnene. Vi satte os på
del og Rue Saint Jacques
mkring os, mørk med ly-
talløse tjenere med ser-
var en balsal, og vi hørte
de blinkende rum på
rnasse, mens vi var gået
floden, som hedder

hed, de mørke pigehår i dit skød, de hemmelighedsfulde åb-
ninger - - -

- Der er ikke andet end dig, sagde du.

Sent på eftermiddagen ringede stationsforstanderen. Mine
kartofler dukkede op om en halv time, hvis jeg ville hente dem.
Jeg kørte bilen frem. Julie ville ikke med. Kort før toget
kom ind, nåede jeg ned på perronen.

Kom resten dennegang? Så kunne jeg sejle om et par timer.
Men da toget standsede, stod kun to personer af, og den ene
af dem var en af bønderne fra landsbyen. Den anden var - -
Frederik Hammer.

Han så mig med det samme. Der var ingen grund til at gøre
det aftalte tegn. Han luntede hen mod mig, lidt hurtigere
end han plejede at lunte, og greb min hånd og rystede den og
blev ved med at ryste den. Han sagde ikke noget, men jeg
vidste, at det skulle betyde: ak, min gamle ven, er det dig, er
det virkelig dig!

Det stod ilde til med Frederik. Hans øjne, som altid havde
ligget dybt, var sunket ind i to sorte huler, den store romerske
næse var blevet reduceret til et skarpt næseben med en smule
tynd hud over. Håret var uden farve og så ud til at kunne
falde af, hvad øjeblik det skulle være. Talløse små årer løb

på kr
pande

At
ugle,
centra
lettet

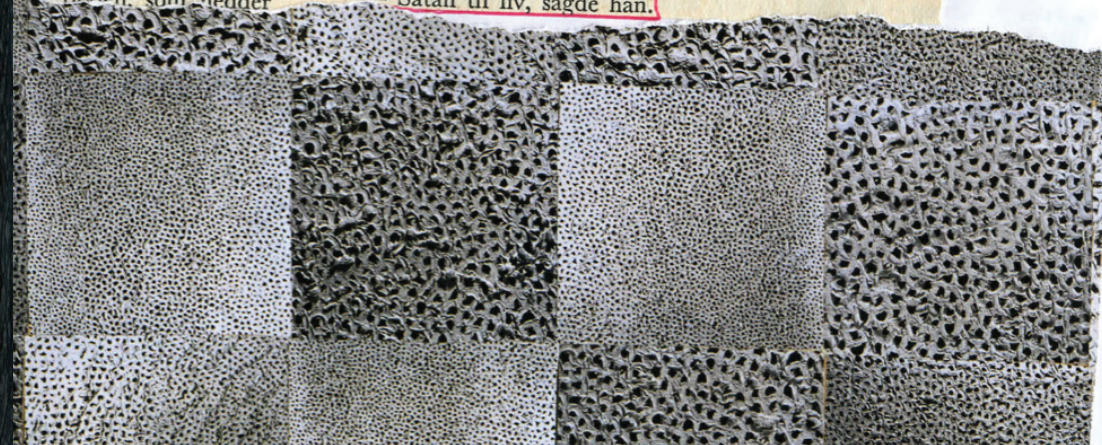
Fred
noget

Vi
var bla
og den
hundre
dem, f
jord p

Fred

ud over bakkerne og gårdene og de øde, opkørte veje.

- Satan til liv, sagde han.

„Av“ sagde Tut.

„Der er ikke noget bedre end selskab paa skib en sommernat.

„Deres kæreste saa bekymret ud. Har De ikke sagt det til hende?“

– Ved du mon, hvormeget du har mig nu? hviskede hun.

Måske var vi lidt berusede. Eller var det blodet, der begyndte at løbe hurtigere? Vi vidste, at vi måtte være sammen nu, om lidt. Det flimrende lys, strømmen af lyde omkring os, dansens hastige kærtegn drev os bort fra restauranten og ud i de mørke, øde gader.

Du sagde mit navn, og det lød, som om du kaldte på mig, langt borte fra.

Din stemme var hæs – eller var det ikke nogen stemme? Men et skrig uden lyd, et skrig med læber og tænder og kys i stedet for lyde.

Dårlige nerver skyldes følelser, der er ved at holde op, og ikke noget andet.